

SZENTESI LAP.

VEGYESTARTALMU HETILAP.

Elapszellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, a pénzküldemények a kiadóhivatalhoz intézendők.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt.
Fél évre	2 frt.
Negyed évre	1 frt.

HIRDETÉSI ÁRAK:

A három hasábra terjedő petisorsért egyszeri hirdetésnél 18 kr., a két hasábosért 12 kr., egy hasábosért 6 kr. számítatik.

Bélyegdíj minden egyes beíratástól 30 kr.

Megjelen e lap hetenkint vasárnap egy iven.

A „Nyilttér“ben a háromhasábos petisor igtatási díja 15 kr. o. é.

Előfizetési felhívás

„SZENTESI LAP“

vegyestartalmu heti lap

1875. évi

ötödik évfolyamára.

Négy év óta áll fen e lap; kecsgetjük magunkat, hogy polgártársaink hajlékaiban szivesen látott vendég volt.

Az év fordulat elérkeztevel felkeressük tisztelt előfizetőinket s felkérjük előfizetéseiknek megújítására.

Szellemben és irányban a régiek maradunk, főtörekvésünk leendő, hogy városunk érdekeit előmozdítsuk. Gondos figyelemmel fogunk kísérni minden mozzanatot s feljegyezzük azt, hogy lapunk egyuttal Szentés városának hí krónikája legyen.

A haza és a nagy világ fontosabb eseményeiről — a mennyiben szük terünk engedni — ez után is tudósítani fogjuk olvasóinkat.

Tárczánk mulattató olvasmányokban nem fog szükölködni; időnként megjelen „Tömjén“ című humorisztikus melléklapunk is, hogy dicsőítse a szépet, nemeset és jót — és elfüstölje a gonosz szellemeket.

Előfizetési ár:

Egész évre	4 frt.
Fél évre	2 frt.
Negyed évre	1 frt.

Visszapillantás.

Az ujdön szülött polgár bölesője mellett, lehetetlen, hogy annak jövője fölött ne elmélkedjünk, — át gondoljuk az élet különbnemű terheit, melyek miként önmagunkon is tapasztaltuk, a kisedre nehezülni fognak, de mind ezek daczára szép reményeket kötünk a gyermek életéhez, és szerencse kívánatunkkal bocsájtjuk befutandó pályájára.

Ha egy megtört, egy sírja felé vánszorgó aggot szemlélünk, már egész más érzelmek fognak el minket, s más gondolatok támadnak bennünk. — Nem a fölött elmélkedünk, mily ritka örömök, mily foku boldogság várakozik arra, egy túl világ ismeretlen életében: hanem vissza tekintünk az általa befutott pályára, latra vetjük az öreg tetteit, valyon dicséretet érdemelnek-e azok, vagy kárhoztatást?

Az 1874. év is sírja felé siet, mint a megtört testű aggnak, már csak néhány napja van hátra, s az idők mindent elnyelő feneketlen örvényében enyészik el; de maga után hagyja nyomait.

Mig elvonult fölöttünk; a boldogságnak és örömmnek, de egyuttal a bajoknak és szomorúságnak is elszórta magjait.

Melyikben volt keze pazarabb, ebben-e, vagy amabban? Pillantsunk vissza, vegyük fontolóra.

Egy év, mily kevés az idők végtelenjéhez képest! sokkal több már egy nemzet történel-

mében, egyes ember életét tekintve iszonyú sok!

Hátha egy város létezéséhez viszonyítjuk?

E tekintetben is sok év; — sok! egy város felvirágoztatására, évekre kiható jobb léte nézve, mennyit nem lehet tenni tizenkét hónap alatt! s ismét mennyit lehet elmulasztani, hogy a mulasztás folytán hosszú tespedésre kárhoztatva legyen!

Mit hozott a muló félben lévő év, melyhez — annak hajnalán — annyi reményt kötöttünk?

Nézzük anyagi helyzetünket. — Bátran rámondhatjuk, hogy csökkent.

Az előbbi évek szükterméssel jutalmazták gazdáink fáradozását, 1874. még fukarabb volt, — mennyi család néz aggódva a jövő elé! — Sötét volna a kép, ha lerajzolni akarnók. Földművelő nemzetnek szokták mondani a magyart; — de földművelő a mi városunk kiválóképen; — ipara, mely ugyszólván, kizárólag a föld terményeinek jövedelmein tengődik, elapadván az azt éltető forrás, csak nem tönkre jutott; városunk kereskedelme olyan, mint a kiszáradt földbe ültetett növény, mely nem hogy virágzatot mutathatna fel, hanem lankadó leveleivel mutatja elsatnyulását.

Pedig mint törekedtünk anyagi helyzetünk felvirágoztatására! mily szép reményekkel kecsgettük magunkat, még e muló félben lévő év első napjaiban is, hogy lesz, például vasutunk lesz távirdánk! Mily áldozat-készséget tüntetett fel városunk! Mennyi ígérteket tett vala egyes konsorciumoknak és a kormánynak, mig végre

TÁRCA.

BETELJESEDETT.

(Beszélyke.)

Közleg Szilveszter éjszakája, közleg az ólom öntés napja, midön annyi ifju leány fellebbenteni szeretné a jövőt borító sűrű fátyolt, s bepillantani óhajtana a sors titkos könyvébe, kitudandó mi várakozik reá. — Hadd beszéljek el nekik egy alkalmi történet két, melyet negybátyámtól hallottam.

Holdvilágos téli est volt, hideg metsző szél fujt a Mátra felől, a fagyos hó csikorgott a hazafelé a meleg kályhához sietők lába alatt.

Egy úti kocsi érkezett L. faluba s megállott annak egyetlen fogadója előtt.

Két húszártisztült a kocsiban, hosszú utról jöttek a derekasan átfáztak, itt szándékoztak tölteni az éjszakát.

A fogadó ablakai megvoltak világítva, vigalom és zaj hangzott belőle, szólt a zene, folyt a táncz, közbe közbe egy-egy harsány kurjongatás adta tudtul a külvilágnak, hogy odabén ugyan senki sem busul.

A fogadós leányának menyegzője volt, a falu egy negyedrésze vendégül egybegyűlve, ki jó kedvvel, ki berral telve szabad folyást engedett jó kedvének; — nyugalmas éjszakára itt ugyan senki se tartson számot.

Kedvetlen meglepetés volt ez utasainkra nézve, a legközelebbi falu is igen távol, a lovak pedig fáradtak, kimerültek voltak.

A fogadós a vendégek érkezteről értesülvén, nyájas arcczal jött eléjük, mely ragyogóbbá lett, midön észrevette a fiatal tiszteket, — hiszen tánczosokra ugy is szüksejük van oda ben.

Nem is önmagukkal törődtek a fiatal tisztek, az ifju vér hamar pezgésbe jön, ha vigtársaságba érkezik, — hanem hová tegyék fáradt lovaikat, midön a fogadónak a szomszéd faluból jött ösmérsői és rokonai, fogatjaink számára már miud elfoglalták a meleg istállókat.

Epen e felett tanakodtak, midön egy alacsony termetű, feltünőleg tiszta ruhába öltözött öreg ur lépett hozzájuk; ez szintén a násznéphez tartozott, s most jó tanácsra és segélyre kószen, nem csak kényelmes nyughelyt biztatta az idegeneket — ha majd előbb jól kimulatták magukat, — hanem lovaikról is ígérkezett gondoskodni.

„Kulcsár vagyok“ így szólott „az urasági kastélyban, hajdan a boldogult bárónak komornyika voltam. — Az uri családból jelenleg senki sincs itt, — véghetlen boldognak érzem magam, hogy zavarukban segíthetek.“

Az ajánlat nagy köszönettel lett elfogadva, — a tisztek a fogadóba léptek, a kocsi pedig ama nagy rozant ház felé indult, melyet az egykori komornyik, most kulcsár ur, kastélynak nevezett. — — —

Ejfélfel volt az idő, midön a kulcsár haza vezette vendégeit, éjji szállásukul egy tágas terem lett kijelölve, melybe egy kisebb előszobán át beléptek, — a terem közepén terítővel letakart teke asztal állott, — a háttérben ajtó volt, mely a régi épület egyéb lakrészeibe vezetett, azonban most elzárva volt.

Darab ideig még beszélgetett a kedélyes öreg szivesen látott vendégeivel, azután nyájasan „jó éjt“ kívánván nekik magukra hagyta őket.

Lefeküdtek; az ifjabb néhány percz mulva már mély álomba merült, az öregebb — nevezük őt Ferencznek — elővette kedvencz könyvét s az égő gyer-

tyát oda helyezvén ágya mellé szokása szerint, még egy ideig olvasni akart.

Alig olvasott egy oldalt, midön valami neszre lett figyelmessé, ép ugy tetszett neki, mintha egy ajtó sarkai nyikorogtak volna, s azonnal a hűs lég betodulását érezné.

„Bizonyára az előszoba ajtaját nyitá meg a szél“ gondolá magában; felkelt, vette a gyertyát s megvizsgálta azt, az ajtó zárva volt; megnézte az ablakokat, ezek is légmentesen be voltak téve.

Nyugodtan lefeküdt s ismét tovább olvasott.

Azokban az előbbi zörejisméltódott, a hűvös léghuzamot újra érezé! — újból felkelt, felölté köntösét s megkezdte vizsgálódásait.

Körül tekintett mindent, midön az ajtóhoz ért, mely a belsőbb lakosztályba vezetett, ez félig nyitva volt; kitérta tehát egészen, s ime, ki írja le meglepetését, a mellékszobát megvilágítva találta.

Tágas szoba volt ez, gazdag faragványu régi butorokkal; az egyik sarokban terjedelmes kandalló volt melyben vidám tűz lobogott, s melynek parkányzatán álló ezüst karosgyertyatartókban öt szálgyertya égett, élesen megvilágítva a kandalló fölött függő, aranyozott széles keretbe foglalt képet.

A kép remek olajfestmény volt, egy férfit ábrázolt, ki körülbelül ötven éves lehetett, nemes szelendus vonásokat tüntetett fel arcza, magatartása büszke, öltözéke dús gazdagságra engedett következtetni. — Ferencz a háztulajdonos arczképének tartotta azt.

Soká állt ott, nagy érdeklőséggel vizsgálva e képet; a szomszéd szobából több emberi hang hallatszott a zaj mind közelebb jött, nem sokára vidám társaság lépett a szobába, annak élén ép az a férfi, kinek

e szép reményeink mind elpárologva füstbe mentek, s kiábrándultak, hogy mind ez csak egyeseknek ügyes kortesfogása volt.

Sulyosította helyzetünket a bekövetkezett kérelhetlen adóexcutio, melynek előleges kérévényezéssel, szomorú viszonyaink lerajzolásával nem álltuk el utját, melynek bekövetkeznie kellett, mert téves számításra alapult jelentések úgy tüntették fel megyénket, mint a hol meglehetősen eredményű fél termés volt, s mely arra kényszerítet minket, hogy a meglevő csekélyből, egyszerű helyre üssük a múlt év okozta hiányokat is; hogy beteljesüljenek a biblia ama szavai: „a kinek kevés van, attól elvétetik, hogy adassék annak, ki sokkal bír;“ az uzsorásoknak, kik t. i. lehető legmagasabb kamatok mellett előlegezték gazdáinknak azt, mivel a vést ugyan elhárítani, de egyuttal a jövőt is tönkre tenniök lehetett.

A közművelődés terén sem haladtunk sokkal tovább, a múlt 1873. évben 6 osztályra emelt polgári iskolának, alig néhányval szaporodtak tanítványai, — a fölntettek oktatásáról, — mely pedig 187 $\frac{2}{3}$ évben oly virágzó volt — nem gondoskodtunk; azt teljesen elhanyagoltuk; — az ismétlő iskolákban csak úgy lézeng ama néhány szorgalmas, ki az iparos osztály számoz tanonczaik közül azokat látogatja: a kisdud ovoda, ez az annyira szükségletté vált intézmény, dacára a szülők sürgetéseinek. dacára e lap számos felszólalásainak, a szükséglet merev szikláján ez évben is hajótörést szenvedett, nem hozatott létre.

Társadalmi élet, társulás! ennek sem voltak sem virágai, sem gyümölcsei ez évben. A nő egyes lethargikus álmában semmi életjelét sem adta ez évben, az iparegylet, több mint két évi alakulási vajadás után, ugylátszik örökre elhunyt. Az év utolsó heteiben alakult meg a függetlenségi kör, de mely az újabb törvények szerint működését csak a ministeri helybenhagyás után kezdheti meg. A régebbi idő óta fenálló egyesületek, mint a Casinoegylet, a 48-as népkör, s az olvasókör, ha nagyobb sikerrel nem működhettek is: örvendünk, hogy hanyatlásnak nem indultak.

Pénzüntézetek még az 1873. évi krachnak utóbaibaiban sinlödtek, közülök a kereskedelmi s hitelintézet, ez évben „Szentés vidéki takarékpénztárrá“ változott át, adja ég, hogy az új cég alatt nagyobb virágzásnak örvendhessen.

A mi a megyei életet illeti, városunk lett volna a vezérszerep Csongrádmegyében, mióta Hód-Mező-Vásárhely a megye kötelékéből kilépett. Több mint egy éve már ennek. Mondhatjuk

ugyan, hogy a szabadelvűség zászlóját mindenkor lobogtatta a megyén, de azért, mint az ujoncz harezos, ki nem érezte még át feladatának nagyságát, vajmi kevés babért tud felmutatni e téren is. Csupán a katonaság beszállásolása ügyében szólalt meg kissé harsányabban, s kivitte legalább azt, hogy orvoslást sürgető felirat intézettek az országgyűléshez; egyébben szép csendesesen viselte magát, mint „gutgesinnter bürger“-hez illik — A társközségek, vezérüknek ez évi működését, nem fogják ugyan bámulni, no de panasz sem lehet reá.

A mi a politikai pártokat illeti, a testvéries szeretet városunkban soha sem lett megzavarva, tisztelni tudják egymás véleményét, élesen szemközt soha nem álltak egymással; a pont, a melyre felemelkedtünk, s melyre ritka város emelkedett fel széles e hazában, az: hogy becsülni tudjuk egymásban a hazafiságot, tudván, hogy mind egyikünk a haza jobb létén munkálkodik, habár saját szíve sugalma s elméjének különböző felfogása szerint is.

A sajtó terén volt városunkban ez évben némi mozgalom. Örömmel szemléltük volt, midőn lapunk mellett egy más lap is keletkezett az „Északi Fény.“ De miként az északi fény, mely felől még nem tudják a természetbúvárok honnan kölcsönzi fényét; — e lap is csak rövid ideig tartó tüneményecske volt, alig bontakozott ki a homályból, a forrás, honnan eredetét vette, felkiáltott: „pœnitet me te creasse!“ (Sajnálom, hogy szültelek.) S az „Északi Fény“ visszahullott a sötét éjszakába.

Ime itt van vázlatja a múlt évtől nyert adományoknak. Adja Isten, a nem sokára bekövetkező új év bővebb áldásokat rejtjen kebelében városunk számára, és midőn mához egy évre azok, kik azt megérni szerencsések lesznek, vissza pillantanak arra, nagyobb örömmel és meglepedséggel telessék.

Szentés város közgyűléséből.

— 1874. decz. 22. —

Első tárgy volt az országgyűlési követválasztási központi választmányok az 1874. évi 33. t. cz. értelmében megalakítása. — a választás megtörténvén, miután a legtöbb szavazatot nyert 12 egyén közül, néhány a beléjük helyezett bizalom dacára a választmányi tagságot (fájdalom) el nem fogadta, más nap ezek helyeinek betöltése céljából új választás ejtetett meg. A központi választmány következő urakból áll: Balogh János, Sz-Nagy István, Kiss Zsigmond, Szathmári Ede, Antal János, Szakáll

Mihály, Magyar József, Remess János, Pataki Imre, Sz-Lakos Bálint, Borbély Lajos, Tasnádi J. (Ez urak közt van 4 jobboldali és 8 baloldali.)

Polgármester előterjeszti, miszerint a megyei székház felépítéséhez a legutóbbi közgyűlés által felajánlott beltelek a város ingatlan vagyonát képezvén, annak elidegenítése az 1871. XVIII. t. cz. 103. §. értelmében egy 30 nap közbejöttével összehitt közgyűlésen határozható csak el. A felajánlott telek elidegenítés feletti határozat hozatalára egybehívandó rendkívüli közgyűlés határnapjául jövő 1875. évi január 25-e tűzertet ki.

Gyolcs János városi állatorvos zárandmegei állatorvossá lett megválasztása következtében lemond hivataláról. — A megüresedett állomásnak az eddigi 100 frt. évi fizetés mellett leendő betöltésére nézve a pályázat megnyitottik, határnapul 1875. évi január 20. tűzvetvén ki, a városi tanács utasítatván, hogy addig is ez állomás ideiglenes betöltése iránt intézkedjék.

(Alig két hónapja, hogy az állatorvos ez állomást elfoglalta, elöde lemondott volt, mert a 100 frt. évi díjt keveselte, — ime most ismét tova hívja az illetőt a kedvezőbb díjaztatás. — s így fog ez folyvást menni, míg képviselőink ama valóban csekély évi díjt fölebb nem emelik.)

Olvastatott László Imre orsz. képviselőnknek a városi képviselő testülethez intézett levele, melyben Szentés város közönségének az országos földterhermentesítési alaptól leendő kárpótoltatása iránt az országos képviselőházhoz intézett kérvényét, azon okon, mert azt ez idő szerint korszerűtlennek tartja, — visszaküldi. Tudomásul vétetvén, a levéltárba helyeztetett el. (Oda való is az ez idő szerint. A képviselő ur nézetét mi teljesen osztjuk. véleményét e tárgy felett elmondta a „Szentési Lap“ ez évi 43. számában „Vessző paripa“ czim alatt közölt cikkekben.)

A jogügyi szakosztály véleménye kíséretében beterjeszti Wellesz Zsigmond szentesi lakosnak a belügyministeriumhoz beadott, onnan Csongrádmegye alispánjához, s ez utóbbi által a közgyűléshez áttett abbeli folyamodványát, melyben a rendőrfőkapitányt — az ismeretes templomok előtti híresztelések miatt — mint hivatalos hatalommal visszaélőt, vádolja. — — — — — A mennyiben Wellesz Zsigmond folyamodványában állítja, hogy a rendőrfőkapitány által polgári becsületében sértetett meg, a képviselő testület pedig a becsületsértés tényének megállapítására, magát a törvény szerint hivatottnak és jogosítottnak nem tartja, a panaszlót sérelmének orvoslása végett polgári per utra utasítja.

arczképet Ferenc barátunk még most is figyelemmel szemléltet.

„Hozta Isten kedves vendégem!“ szól mosolyogva Ferenczhez a belépő, „becsásson meg, hogy csak most tudvözölöm, fontos végezni valóm voltak, melyek miatt hamarabb nem siethettem önökhöz, — kulcsárom tudja, hogy szeretem a vendégeket, elfoglaltatásomat is ösmerte, azért állít önök előtt, hogy távol vagyok házamtól, — no de most már hatalmasan mulassunk.“

Ferenc barátunk nem sokára jól érezte magát; mintha csak rég ismert jó barátok társaságában volna, szívélyes beszélgetésekbe becsátkozott egyikkel is másikkal is; elbeszélte kalandjait, felelt a tudakozódásokra, — tréfa és dal között múlt az idő sebesen.

Majd gazdagon öltözött bérruhás szolgálk jöttek elő, frissítiket hoztak; — hiába! valamint a szív, valamint az elme, ép ugy a gyomor is megkívánja a magáét.

A házi gazda végre felugrott helyéről, s Ferenczhez lépve felkiáltott: „Barátom, mielőtt aludni mennék felkérem egy játszámra, a teke-asztal ott van, megterhelt gyomorral nem jó lefeküdnünk, még gonoszat is álmodhatnánk; — nekem szólásom lefekvés előtt egyet játszánom; s ön, mint kedves vendégem el fogja fogadni ajánlatomat.“

Ferencz eléggé udvarias volt, s engedett a házi gazda kívánságának. A teke-asztról levetették a terítőt, s a játszók egyenlő ügyességgel hajtották a lapákat. — Ferencz volt a nyertes.

„Rég történt, hogy valaki legyőzött“ szól a házi

gazda, „azért is még egyet, de most már nem csekély összegben játszom, a nyertes, ura legyen e háznak, a ki veszít, elveszti azt, — tehát áll e ház!“

Ferencz mosolyogva fogadta el az ajánlatot, — neki vesztenie nem, csak nyernie lehetett.

A házi gazda kitűnő játékos volt, egy lökést sem hibázott el, Ferencz gondtalanul játszott. — A jelen volt urak figyelemmel kísérték az ide-oda gördülő tekeket.

„A vendég vesz“ suttogák „már reá nézve nagyon kétes a nyereség; — csak nem lehetetlen, hogy győzzön.“

Ferencz unni kezdte e suttogó megjegyzéseket ügyelni kezdett játékára és — megnyerte a második játszmat is.

„Nos uraim!“ szól a körülállókhoz, „ugyebár nem volt lehetetlen a győzelem?“

Miudnyáján hallgattak, szomoruan tekintettek a házi gazdára.

„Uram!“ szól Ferencz mosolyogva fordulva játszótársához, „a játékot megnyertem, a tétel komoly volt, követelem győzelmem díját.“

Oh, de a játszótárs eltűnt! kereste szemével, de nem találta sehol; a tekeasztalon krétával írva e szavak állottak:

„Négy év múlva birtokodba veheted a nyeresémet.“

Ferencz meglepetten fordult a társaság felé, de egy lélek sem volt jelen, mindannyian eltűntek volt, ő maga állott a tekeasztal mellett, a szomszéd szoba ajtaja nyikorogva záródott be. — — —

„Pajtás!“ kiáltott egy jól ösmert hang, „hát örökké akarsz aludni? — kelj fel! világos nappal van! . . . Lám, olvasás közben elaludtál, a gyertya pedig végig leégett! . . . Kelj fel, hadd folytassuk utunkat!“

Ferencz álmos szeméit dörzsölgette s éjjeli különös kalandját kezdte elbeszélni társának.

A jó barát hangos kacagás közt haligatta beszédét, s az egész elbeszélést a tegnapi menyegző borának gőzéből szőtt álomképnek mondotta. — Ferencz késő lett volna esküvel is állítani, hogy a kaland vele valóban megtörtént; csak midőn az öreg kulcsár ismétlen bizonyította, hogy az uri családnak egy tagja sincs jelen a faluban; s midőn megemlékezett azon körülményről, hogy tisztársát és barátját a vigtársaság közt csakugyan nem látta, csak akkor győződött meg arról, hogy az egész egy szép álom volt. . . . .

Álom volt, s hasonlóan a többi álmakkal ez is feledésbe ment volna; ha Ferencz barátunk négy év múlva, nélkül nem vesz egy gazdag kisasszonyt, s ezzel együtt amaz ócska kastély is nem kerül vala birtokába.

Midőn ifju nejevel L. falut meglátogatta, s karöltve áthaladtak a szobák hosszú során amaz ősi házban, melyet álmában nyert meg, egy arany kezetű festvény ragadta meg figyelmét. — Ugyanazon ur arczképe volt, kivel négy év előtt álmában játszott, a szoba, az ösbutorzat, a terjedelmes kandalló, mind olyan volt, minőknek azokat álmában látta.

A kép apósának arczképe volt, ki rég idő óta ott pihent már L. falu temetőjében. B.

Fölvétett Goldstein Sándor szentesi lakosnak a városi tanácshoz beadott felebbevényé a múlt szeptember havában tartott közgyűlésnek végzése ellen, melyben ő panaszával elutasítva lett. A felebbevény az összes ügyiratokkal együtt, Csongrád megye köztörvényhatóságához terjesztette fel; — egyuttal a felebbevényt szerkesztette Dr. Fülöp Károly Buda-Pesten székelő ügyvédnek értésére adatott, hogy a képviselőtestület határozatai ellen intézett felebbevények nem a városi tanácshoz, hanem a határozatot hozta képviselőtestülethez, mint első fokú hatósághoz címzendők. — (Prosit.)

Levelek a világ folyásáról.

LII.

Szerkesztő barátom!

Rám fogták tehát, hogy politizálok! s mert politikusi leveleimet kiadja a „Szentesi Lap,” tehát fel kell függeszteni azt! — Igaz, sok politikusi lapot olvasok, például az „Üstökös” a „Borszem Jankót,” a „Bolond Miskát,” — ezek az urak értenek a politikához, mert más fejére teszi a csörgő sapkát s úgy zörgetik azt, — (a „Mátyás Diák” nem tartozik közéjük, mert az a maga fején hordja és ott csörgeti, a papok mulattatására;) — s ha azután a fennebb említett urak tudományából ragad néha rám valami, közlöm azt barátom urammal, hogy ne egy magam nevessek. Ebben áll a bűnöm. De azért ne búsuljon, mert ez még nem tartozik a magasabb politikához. — Magas politikát üzni annyit tesz: mint a nagy urak előtt bókolni, talpukat csókolgatni, hogy méltókká lehessünk tényérukat megnyalhatni. — Gondolkozzék már most barátom uram! s át fogja látni, hogy nagyon is politikátlan ember vagyok.

No de térjünk a dologra, nincs csúnyább, mint mikor az ember önnön magáról sokat beszél.

Múltkor a sokféle új adónemek felől tudósítottam barátom uramat, ez az a legújabb Ghyczerin-szappan, melylyel kimoshatni véli a pénzügyminiszter a régi deficitek még régibb makuláit. — Segitse Isten! — no tehát utolsó levelem óta is leginkább ezekkel bibelődtek az országgyűlési bizottságok, nem csoda, ha a sok szapulásnak miatta nem marad sok idő, hogy igazi gyűléseket tarthassanak a honatyái, a képviselők. — Mikor e levelet írom, még az sincs meghatározva, mikor mennek haza a karácsoni ünnepekre, szinte félnek ettől, mert nagyon kevés a mit karácsoni ajándéknak haza vihetnek választóiknak, — a mit pedig visznek, azzal sem csinálnak valami nagy örömet.

Nagy vitatkozás volt a múlt héten; — az volt a kérdés: mivelhogy nem tárgyalták még el és nem hagyták még helybe az országos költségvetést 1875. évre; adjanak tehát a honatyák indemnyt a miniszteriumnak a jövő év első hónapjaira. — Micsoda az indemny? — Hát mikor az ember oda adja a bugyilárisát a szakácsnéjának, hadd menjen a vásárra, majd ha vissza jön beszámol vele utólagosan. — Ha szép szeme van a menyecskének, s ezek tetszenek a gazdának, könnyen rá hajlik arra; — ez okból a miniszterium is megkapta az indemnyt, hiába zsörtölődött a kisebbik ura.

Napi rendre került sokféle javaslat, interpellatio és az ország különböző vidékeiről beérkezett kérvények özöne. — A javaslatok közül nevezetes Cziráky uramé, mely szerint kíváná, hogy a pénzügyminiszter újra hozza be a hírlap bélyegyet, mint az a Bachkorszakban, s utánna sok éven át divatban volt. — Beh szép lesz! ha ez a javaslat véletlenül elfogadtatik és én a világ folyásáról közölve hiteimet, stemplis homlokkal jelennék meg a „Szentesi Lap”-ban. *)

*) Csak vigyázzon barátom, hogy a javaslat elfogadása előtt is meg ne stemplizzék! Szerk.

Interpellálták a pénzügyminisztert, hogy miután eldőde Kerkápoli megígérte volt, hogy azon adósok névsora, kik egy évi állami egyenes adójuknál magasabb összeggel vannak hátralékban, ki fog nyomtatni; miért nem történt ez eddig? — Mikor ezt hallottam, azt gondoltam magamban, hogy a k i n y o m a t á s helyett, jobb lenne azt az egész összeget benyomatni az ország pénztárába.

Felmerült a javaslat az uzsora törvény eltörlése iránt és számos okoskodás, mint lehetne megakadályozni, hogy valaki jövedelmét az adó bevallás alól el ne titkolhassa. — Istenem, uzsorások és tiszta jövelem! — hisz e kettő egymást kizáró fogalom. — Hogyan lehetne az uzsorások tiszta jövedelmét valaha kisütni? — hisz ezeknek egyáltalán nem lehet tiszta jövelemük.

A mi a beadott kérvényeket illeti, tudathatom barátom urammal, hogy Csongrád megye kérvénye is be lett terjesztve, melyet ez a katonai beszállásolás ügyében az országgyűléshez intéztek. — Megvártam volna szerkesztő barátomtól, hogy a „Szentesi Lap”-ban közölje. **)

Végül azt jegyzem meg, hogy az összeférhetlenségi törvényjavaslatot a főrendek háza is elfogadta a múlt héten. Valahára annyi leküldés, felküldés, visszaküldés után összejött a két ház, annak megállapításában, hogy ki nem fér abba a két házba.

Az állam és egyház közötti viszonyok tisztázásával is foglalkozik az illető bizottság, de eddig csak még oly keveset állapított meg, hogy felemlíteni sem érdemes, majd ha többesket végeznek, értesíteni fogom róla barátom uramat.

S most tekintsünk szét a nagyvilágban.

Nagy Németországban a nagy Bismark legyűrte a kis Arnimot; hja! nem lehet különben, a ki nagy urral egy tából enni akar, hosszú kanala legyen. — Emlékszik barátom uram, hogy Arnim bizonyos fontos okmányok elsikkasztásával volt vádolva. No a melyeket ezekből a német lapok közöltek, azokért nem hiszem, hogy elítélték, azokban mi politikátlan emberek ugyan semmi rendkívülit nem találtunk; én legalább úgy jártam velük, mint minapában a bolha színházban. Nagyszerű látványossággal kecsegtettek kívül az ajtóban, s midőn betértünk a szentélybe, az, kinek nagyító üvege nem volt, az ugyan nem látott semmit. — Hónapok óta folyt ez a nevezetes per Németországban, s mi lett a vége: Arnimot három havi börtönre ítélték, betudva ez időbe az egy hónapot, melyet vizsgálati fogságban töltött. — Hanem lebukván a versenytárs, Bismark most nagyobb fényben ragyog a világ előtt.

A héten az a váratlan hír futotta be a világot, hogy Bismark lemondott állásáról, — egy kis összekocczanása volt a parlamentben, ebből származott a monda, más nap kiegyenlítő volt minden, Bismark megmaradt, hogy is retirált volna az, egy kis interpellatio miatt, ki a világot egykor ujján forgató III. Napoleon elől sem tért ki.

Franciaországban új miniszteriumot akarnak alakítani s e végre a jobb és balközép szépen egyesülne, — ha ugyan egyesül; — különben Mac Mahon elnöknek van baja elég, hogy székeben maradhasson, — Chambord gróf küldözgeti megint az igérvényes leveleket francia országba, biztatva hieit, másfelől pedig, a kis Napoleon bolygatja őtet. Ez utóbbi múlt napokban volt Franciaországban, — no hiszen a bonapartista érzelmű nagy férfiak házait azonnal zár és őrizet alá vették. — De azért mit sem találtak, kicsi még a trón követelő, hamar kisiklik a kezek alól.

Hát a szegény spanyolok, hogy vannak? fogja kérdeni barátom uram! — bizony nem

**) Majd megteesszük, ha a megyei főjegyző szives esz azt velünk közölni. Szerk.

sokkal jobban, mint e hogy voltak; — hanem a karlisták, azok — legalább szerintem — jobban vannak. Mikor utoljára irtam róluk, akkor sebesen ngymásután csupa merő bajaikról emlékeztem meg. Don Carlos meglövetéséről, Don Alfons eltávozásáról, a táborkari bandita főnökök elcsapatásáról irtam. Itt van la! helyén van már valamennyi — Don Carlosnak nem is volt baja, Isabellával a száműzött királynéval kibékölt, Don Alfons sem akarja a telet Grácban tölteni, ne hogy elpuhuljon, hanem visszatért a harcztérre, vért aszomjazó főnököket szép szóval igérettel visszacsalta Don Carlos, — ott vannak együtt szép egyetértésben, csak egy hiányzik még, az hogy Rómából új áldást küldjenek neki. — A mi a csatatért illeti, ott apró csetepatékon kívül, nagyobb szerű nem történt, tél van, kipihenik magukat.

Oroszország mind több és több foglalást tesz Ázsiában, terjeszti a kancsukával, Turánban befészkelte magát, s ime ott hol Vámbéry ezeltiz évvel életveréyek között utazhatott csak, most oroszok által épült rendes utakon vannak, nem annyira az utasok, mint a hadsereg számára. — No azután a törökökkel is szilároul az orosz barátság, napról napra mind inkább kezdik szeretni Törökországot, még utoljára meg is eszi a nagyszerelmek miatta.

Ha már Ázsiáról irtam valamit, irok Amerikából is, ott gyarapszanak a jó léthen, Washingtoni congressuson jelenté a közgazdasági miniszterium, hogy az idei gyapot termelés 3 1/2 millio gönggyel multa fel a múlt évit — ebből azt következtetem, hogy jövő évben még inkább kimegy a divatból a sarkantyus csizma és a magyar kalap, — mert. no mert olcsó lesz a strimfi és a hálósipka.

Pajzán.

Helyi és vegyes hírek.

— Az ismétlő iskolát látogató iparos tanoncok tudvalevőleg gyakran kerültek az iskolát, e végre az igazgatóság úgy intézkedett, hogy ezentul minden fiu egy-egy bárczát kap, melyet tanóra után otthon mesterének, vagy szülőinek előmutatni tartozik. Az igazgató által figyelmeztetnek az illetők, hogy e jegyet a fuktól mindannyiszor követeljük.

(=) Róka vadászat volt múlt héten szerdán Göd körül, melyen a királyi páron kívül sok előkelő ur vett részt. A fülzavart róka 47 percig tartó nyargalásra adott alkalmat, s azután eltűnt a rákódi szőlőben, honnan azonban a kopók csakhamar kikergették, míg nem végre elfogott. Érdekes lovaglás volt több rendbeli eséssel. Maga a király is lemaradt egy árok átugratásánál, de csakhamar nevetve ült megint lovár a Hasonló történt a király lovászmesterével is, nemkülönben Festetich Pál és Károlyi Pista grófokkal, Okolicsányi Sándorral s egy angol követségi titkárral.

(=) A honvédmeház ügye mint a budapesti lapok írják, nagyon is hanyatlásban van; novemberben csak 515 frt. 7 kr. gyűlt be adakozásokból, ugyanazon hónapban pedig a kiadás 1783 frt. 27 kr. volt. — Kivánatos volna, hogy az adakozások s gyűjtések nagyobb mérvben indulnának meg; mert mindig többen és többen fordulnak elaggott s tehetetlenné vált régi honvédeink közül ez intézet jótékonyaságához, kiket a bizottság visszaautasítani kénytelen.

(=) Petőfi sirja hollétéről a „Magyar Polgár” múlt héten egy rejtélyes közleményt hozott: hivatkozik ugyanis egy élő szemtanúra, ki Petőfit sebesülten Segesvárra vitte be, s megtudja jelölni a sirt is, hol a költő hamvai nyugosznak. A lap komolyan igéri, hogy fontos adatokat hoz legközelebb e tárgyról. Azon kérdésre, hogy e szemtanu, ha tudta Petőfi elcsésésének körülményeit, miért hallgatott mostanáig? azon választ adja, hogy a tanu foglalkozásra nem olyan, hogy az irodalmat figyelemmel kísérhette volna, s nem is tudta, hogy Petőfi sirját keresi valaki.

Felültetett kincskeresők. Szt.-Tamásról írják az „Ung. Lloyd”-nak. Mintegy 10 évvel ezelőtt élt itt egy Lala nevű ember, ki egyszerre csak eltűnt a tájékról s Belgrádban elszegődött júhasznak. Ottani gazdája észrevette, hogy az ő juhásza nagy hajlammal bír a búskomorságra; megkérdezte tőle, hogy mi

baja, mire az elbeszélte, hogy ő Szt.-Tamáson egy egyszerű rablást követett el s a rablott roppant nagy összeget büntetésével, ki időközben a hatóság keze alá került, megszöktette, s az ő részét Szt.-Tamáson elásta, maga pedig a hatóságtól való féltében Belgrádra menekült. Lala e közlemény után nem sokára meghalt. Gazdája a kincset azonnal felakarta venni, de valami bűntényért 20 évi börtönre ítéltetett. A börtönben elbeszélte az elásta kincs történetét a börtönőrnek s ez azonnal sietett egy a Bánságban lakó sógorát maga mellé véve, Szt.-Tamásra, a kincset felvenni. Néhány nappal ezelőtt értek a kincskeresők Szt.-Tamásra, hol a dolgot azonnal feljelentették az előjárásnak s engedélyt kértek a kincs kiadására. Az engedély megadatott s beláthat-

(=) Rablási és gyilkossági kísérletről tudósít a „Szegedi Híradó.” Pénteken éjjel 3 óra tájon Tóth Mihály nevű szilléri csász. erős zörgetésre ébredt föl; kérdésére, hogy ki az? egy férfihang felelt: hogy kocsija kereke az utban eltört, jöjjenek segítségére. A csász. erre gyertyát gyújtott, de aig történt ez meg, a mint egy jól irányozott lövés az ablakon keresztül leteríté. A csász. neje erre rémitő jajveszékést csapott s a gyertyát eloltá. Kivülről erősen dörömböltek tovább s ugyanazon hang felszólítá az asszonyt, hogy nyissa ki, mert ők hárman vannak s különben betörnek az ajtót. Az asszony a sötétben rimánkodott, hogy ne bánták őket, amit kívánnak, azt kiadja az ablakon. Ugyanazon hang erre kenyeret s egyéb ételmi cikket követelt. A leölt gazda e közben fölcusodott s életjelet adott, mire az asszony egész másra szánta el magát: roppant lármát ütött, hogy ne férjem a puska, én meg a nagy kést veszem elő, ne hagyjuk magunkat! Erre a külső hang elhallgatott s ezután csendesség lett. A kapezabatyár (vagy kitudja, hogy mi) valószínűleg egyedül volt s gonoszította után kerekelt oldott. — A k' rendőrség másnap, a mint az esetről tudomást nyert, azonnal erélyesen hozzá látott a nyomozáshoz, de eddig eredménytelenül. A csász. ki nyakába sörétlövést kapott, a kórházban fekszik s életben maradása kétséges.

(=) Vértfogasztó gonosz tett. Nem régiben a tiszai vasut egy kavicsvonatának, mely Saáp és Berettyó-Ujfalu között közlekedett, mozdonyvezetője észrevéve, hogy a mozdony elé alkalmazott seprők valamit tolnak maguk előtt. Megállította a vonatot s midőn leszállt, borzadva vette észre, hogy az a valami egy meztelen női test, késsel több helyen megszurkálva. Mibelyt Ujfalura értek, azonnal jelentést tett a hatóságnál, mely rögtön megindította a vizsgálatot. Azon a helyen, hol a mozdonyvezető a hullát találta még egy emberi holttestet is találtak a sárban, szintén késsel megszurkálva. A sárban egy kocsikerek nyomait vették észre, melyeket követve egy tanya jutottak. A tanyabelieket azonnal elfogták, vallatni kezdék, s ezek nem sokára be is vallották, hogy ama szerencsétleneket ők ölték és rabolták meg. A gonosztevők a nagyváradi törvényszéknek adták át.

(=) A z o n t. o l v a s ó i n k n a k, kik olcsó napilapot tartani óhajtanak, ajánljuk a „Független Polgár” című politikai, közgazdasági s vegyestartalmu napilapot, mely most második évfolyamába lép. E lap nyolcz,

tíz, sőt tizenkét oldalon jelenik meg naponként. Iránya a szakérdekek védelme s e tekintetben összekötő kapcsol szolgál a szakfélék (iparosok, gazdák, tanítók, községy jegyzők stb.) s a nagy közönség között. Sürgeti a pártoknak a haza érdekére nézve kedvezőbb alakulását s ezek fölött csak a szabad elvűségnek léte vének közlönye; elfogulatlanul bírálja a politikai élet folyását. Tartalma: legújabbak, cikkek, közérdekek, bel- és külföld, újdonságok, közgazdaság, ipar és kereskedelem, tőzsdei tudósítás, táviratok, „Tanügyi Ellenőr”, „Iparosok Érdekei”, „Gazdasági Figyelő”, regénye a „Sánta Ördög” Le-Sagetól stb. csarnok, napi érdekű tárcacikkek: egy közlésre terjedő humoreszkek, freskorajzok, genréképek, beszélyképek stb. stb., a lehető legduzsabb és legválasztékosabb. Előfizetési ára: Egy hónapra 1 frt. Negyed évre 3 frt. Fél évre 6 frt. Egész évre 12 forint. A megrendelés a hó 15-étől is eszközölhető.

(=) Ajánljuk olvasóinknak a „Vasuti és gőzhajózási kalauzt”, mely a magyar, és csatlakozó osztrák vasutak menetrendjeit, a hazai és külföldi főbb utirányokat, idegenek kalauzt Budapest és Bécs számára tartalmazván, és czélszerűsége mellett mint első és egyetlen ilyenmü magyar vállalat is tekintet érdemelvén, mindenki s nevezetesen az utrakelő s utazó közönség, de kivált casinok, clubok, olvasó és más egyletek, nemkülönbön szállodák, kávéházak, vendéglők s egyéb nyilvános helyek számára igen gyakorlati segéd-könyvnek bizonyult. — Megjelen 8—10 év terjedelemmel havonként egyszer; előfizetési ára egy évre 4 frt. fél évre 2 frt. — Azon helyzetben vagyunk, hogy a vasuti és gőzhajózási kalauzt tisztelt előfizetőinknek tetemes árleszállítás mellett, vagyis év-4 frt. helyett, csakis 2 frt. 50 kr-ért biztosíthatjuk, ha érzékeny megrendeléseiket a mi kiadóhivatalunknál eszközölik, mire nézve sziveskedjenek esetleg mielőbb közvetlen elhez fordulni.

Hivatalosan jegyzett piarcezi árak.

December 24-én. Búza (austr. mérő) jó 4 frt. 60 kr. közép 4 frt. 50 kr. csekélyebb 4 frt. 40 kr. Árpa jó 2 frt. 70 kr. közép 2 frt. 65 kr. csekélyebb 2 frt. 60 kr. Kukorica 3 frt. 15 kr. Zab jó 2 frt. 20 kr. közép 2 frt. 10 kr. csekélyebb 2 frt. Kruaplí (pozs. mérő) 2 frt. 60 kr. Lisztek árai. láng 8 kr. zsemlye 8 kr. kenyér 6 kr. derezés 4 kr. Kenyér: fehér 1 frt. barna 85 kr. Itczések: borsó 6 kr. kása 12 kr. bab 11 kr. árpa kása 10 kr. zsir 70 kr. vaj 65 kr. Szalonna futja 48 kr. só 7 kr. marhahus 26 kr. borjúhús 30 kr. juh-hús 18 kr. sertéshús 36 kr. Borok: új 16 kr. ó 30 kr. pálinka 40 kr. eczet 16 kr. 1 fnt repce o.aj 36 kr. Csirke párja 65 kr. Lúd: kövér 5 frt. sovány 2 frt. 70 kr. Kacsa 1 frt. 20 kr. Pulyka 2 fnt 50 kr. Tojás 3 darab 10 kr. Vágó szarvasmarha dbja 75 frt. Juh párja 15 frt. Barány párja 8 frt. 50 kr. Hizott sertés 45 frt. Közönséges sertés 15 frt. Fosztatlan toll fontja 1 frt. 20 kr. Pehely fontja 2 frt. 50 kr. Kender fontja 40 kr. Oltatlan mész vékája 3 frt. Tüzifa öle 11 frt. Faszén vékája 30 kr. Szalma 4 frt. Széna (mintegy 5 mázsával terhelt kocsi) 13 frt. Takarmány szalma 6 frt. — kr. Szappan fontja 26 kr. Gyertyának 36 kr.

A városi híresztelési könyvből 1874. december 23.

A felsőréti gazdaság, karácson ünnepe 3 ik napján délután 3 órára csász. fogadás végett Szabó Károly házához meghívatik, hol ugyan akkor a csász. ségre vállalkozó egyének megjelenhetnek.

Patai Szabó Sándornak kistökén 16 hold földje kedvező feltételek mellett eladó.

Mikecz János I-ső tizedbel 612 szám alatti háza — azon kedvező feltétel mellett, hogy a vételár egy része a bevónél marad — eladó.

Borsos Péter 627. számú házában egy bolt helyiség új évtől kezdve haszonbérbe kiadó.

Nagy Ferencz II. tiz. 482 számú háza eladó.

Kohn Móriának nagykirálysági haszonbérbe földjéből, husz hold kukorica alá haszonbérbe kiadó.

Magyar Mózes III. tizedbeli házában 2 szoba haszonbérbe kiadó.

Debreczeni Bálint tökei II. oszt. földje, buzavetessel együtt eladó.

Páger Máté kurczaparti 103. számú háza és bökényi 3-ik oszt. földje eladó.

Özv. Némedi Sándorné I. tiz. 790. sz. háza eladó. Szabó Péter IV. tiz. 464. sz. háza eladó.

Kis-Balogh Ferencz III. tiz. 323. sz. háza szabaékéből kedvező feltételek mellett eladó.

Böszörményi János II. tiz. 170. számú háza eladó. Gere József 1871. számú háza haszonbérbe kiadó.

Vass János kiséri 315. számú háza eladó.

Barta János kir. aljárásbíró házában két külön lakás van szt. György napjától kiadó.

Gyevi-Biró István Berken levő földje, a rajta levő épülettel eladó, értekezhetni IV. tiz. 268. sz. háznál.

A régi téglaház melletti földdel bíró gazdák vasárnap decz. 27-én délután 1 órára meghívattak csász. fogadásra, a csász. séget elvállalókkal együtt Nyikos J. házához.

Dancsó János alsóréti 1 hold földje buzavetessel együtt eladandó.

A szt.-lászlói házi földdel bíró gazdák vasárnap decz. 27-én délután 1 órára Balogh Sándor házához meghívattak csász. fogadásra, a csász. séget elvállalókkal együtt.

Pollák Imre IV. tiz. 479. számú háza eladó, értekezhetni Bagi Mihályval.

H i r d e t é s.

Legnagyobb selyemáru raktára

Bécs, Stock im Eisenplatze 2. sz.

RANZI B. P.

a szép mailandi nőhöz.

Mintákat minden időben bérmentve küldök.

4-4

H I R D E T É S E K.

ÉLET-ITAL,
kittűnő hájszer;
váltó és mocsárláz, bél és gyomorgörös, epe-inger, hányás, tengeri betegség, vizeletszorulás, álmatlanság, stb. ellen.
Ára egy nagy üvegnek 65 kr. kisebb 50 kr.

Sós-borszesz
mint hájszer;
Mr. William Leo utasítása szerint. Gyors hatást eszközöl: Rheuma, csúsz, szaggatás, fagyás, feg, fej- és külfajdalmak, szemgyulladás, rákfekély, bennülésok stb. ellen; sőt fogtisztító szerül is igen ajánlható, mennyiben a fogak fényét elősegíti, a foglúst erősíti és a száj tisztia saagtalan izt nyer a szesz elpárolgása után.

Ára egy nagy üvegnek 80 kr. kisebb 40 kr.
Használati utasítás magyar vagy német nyelvben, jelentékeny orvosi s egyéb elismerő bizonyítványokkal, valamint biztonságosim névsorával, minden üveghöz mellékeltek.

BRÁZAY KALMÁN,
Buda-Pest, gyári troda és központi fűtőkár országot 24. szám.
Lorrakot. Szentesen: Dobray Sándor, Molecz Karoly, Seres Lajos, Vutsák J. és társa. Mindazent: Szabóka Aloif. Félégyháza: Husnyády J. Kecskemét: Papp Mihály, Gyenes Sándor, Feuermann J. Csongrádon: Gyovay János.

1-6

Ez ideig ennél nincs jobb.

W. MAAGER-téle
cs. k. kizár. szab. valódi tisztított

CSUKAMAJOLAJ
MAAGER VILMOSTÓL BÉCSBEN.

A legnagyobb orvosi tekintélyok által megvizsgált s **könnyű emészthetőségeért** gyermekeknek is különösen ajánlva rendkívényezett legisztaabb, legjobb*) természetes, s elismert leghatályosb szer: **a mell s tüdő bajok, gövély, foltok, daganatok, bőr kiütések, mirigy bajok, gyengeség** stb. ellen. **Üvegje 1 frt. Bécsben** a gyári raktárban; **Wien, Heumarkt N-ro 3,** ugyszinte az osztrák-magyar monarchia minden jó hírű gyógyszerárában s fűszerkereskedésében.

A használati utasításon és üvegen a **Maager** név rajta van, ezért a tévedés elkerülése végett az csak „**Maager's Dorschleberthran**” névvel kéressék.

DORSCH

*) A bécsi világ kiállításon az Ausztria-, Francia-, Olasz-, Németországból és Angliából kiállított hasonfajta csukamáj olajok köztül csupán a Maager-félet tüntették a nemzetközi jury érdem-éremmel.

Kiadó: **Cherrier János.**

Felelős szerkesztő: **Buday József.**

Szentesen, nyomtatott *Cherrier Jánosnál* 1874.